

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: J. K.

proti

žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. KUKHK-22211/DS/2024-3 Er,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. KUKHK-22211/DS/2024-3 Er, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Kostelec nad Orlicí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a to rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. MUKO-35204/2024-td. Žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla (reg. zn. xx) v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 11. 7. 2023 ve 12:19 hod., v obci Lípa nad Orlicí, silnice I/11, směr Kostelec nad Orlicí, výjezd, pruh 1, na pozemní komunikaci č. I/11 v úseku mezi domy čp. 125 a čp. 127 (GPS: 50°8.384800'N 16°5.974300'E) překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu Unicam VELOCITY4 byla vozidlu naměřena (po odečtení toleranční odchylky měření) rychlost jízdy 55 km/h, což je o 5 km/h více než je stanovena nejvyšší dovolená rychlost v obci. Jedná se o úsekové měření a naměřená rychlost je průměrnou rychlostí vozidla v měřeném úseku. Tímto jednáním měl nezjištěný řidič porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchat přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně učinil veškeré nezbytné kroky pro zjištění osoby řidiče, avšak jeho totožnost nebylo možné určit, neboť žalobcem označený řidič nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, kterou mu správní orgán prvního stupně zaslal. Žalobce byl současně řádně zjištěn jako provozovatel vozidla, přičemž v jeho případě nebyly prokázány žádné důvody pro zproštění odpovědnosti za spáchaný přestupek, a proto bylo možné jej shledat odpovědným za spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn odložit přestupek řidiče a projednat přestupek provozovatele vozidla. Totožnost řidiče byla správním orgánům známa, neboť žalobce na výzvu správního orgánu prvního stupně jeho totožnost sdělil. Řidičem byl občan České republiky, fyzická osoba s trvalou i doručovací adresou v České republice.
5. Podmínky pro odložení přestupku ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze kterého vycházel i žalovaný v napadeném rozhodnutí, nebyly splněny. Osobu řidiče je možné dohledat, daří se jí doručovat (doručeno do schránky), neodepřela podání vysvětlení a nedochází k řetězení označených osob.
6. Postup správního orgánu prvního stupně, který pouze jednou oslovil řidiče a nepodnikl žádné další kroky, není podle názoru žalobce možné považovat za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. K otázce nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku žalobce odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Podle ní zpravidla postačí, pokud provozovatel vozidla označí za řidiče osobu, ke které sdělí dostatečné údaje, a věrohodně tvrdí, že označená osoba dané vozidlo mohla řídit. Správní orgán by měl učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele (rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 – 21, ze dne 29. 5. 2018, č. j. 2 As 293/2018 – 25, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22). Obdobný závěr vyplývá z Metodiky k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla ze dne 14. 12. 2023 vypracované Ministerstvem dopravy. Pokud správní orgán disponuje úplnými údaji o osobě řidiče, nelze podle metodiky považovat za splnění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku zaslání pouze jedné výzvy k podání vysvětlení, na kterou adresát nereaguje. Správní orgán je povinen učinit další úkon.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. Ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rekapituloval základní související skutkové okolnosti. Správní orgán prvního stupně zaslal žalobci výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení určené částky ve výši 600 Kč, včetně řádného poučení a tiskopisu *Vyjádření správnímu orgánu*. Žalobce poté zaslal e-mailem sdělení, že řidičem byl J. F., xxx. Uvedenému řidiči správní orgán prvního stupně zaslal výzvu k podání vysvětlení, která mu byla doručena fikcí a následně vhozena do schránky. Řidič na výzvu nereagoval, proto správní orgán prvního stupně věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, s odůvodněním, že nezjistil do šedesáti dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
8. Správní orgán prvního stupně žalobcem označeného řidiče ověřil v příslušných registrech. Výzvu k podání vysvětlení zaslal na žalobcem uvedenou adresu. Řidič si v úložní době 10 dnů zásilku nepřevzal, a proto byla doručena fikcí a následně byla vhozena do poštovní schránky. Řidič měl možnost se s obsahem výzvy seznámit, avšak nijak na ni nereagoval.
9. Žalovaný podotkl, že žalobce označil jako řidiče muže roku narození xx, tedy muže ve věku xx, avšak z fotografie je zřejmé, že muž řídící vozidlo je rozhodně starší. Správní orgán prvního stupně měl snahu řidiče označeného žalobcem kontaktovat za účelem podání vysvětlení k této věci, na žalobcem označenou adresu zaslal výzvu k podání vysvětlení, nicméně označený řidič na uvedené adrese poštu nepřevzal. Přestože se mohl dodatečně s výzvou seznámit a správní orgán kontaktovat, toto neučinil. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že případné opětovné zasílání výzev je neúčelné a nevhodné ve spojení s tím, že z fotografie je seznatelné, že vozidlo řídil starší muž.
10. Žalobce doplnil v replice k vyjádření žalovaného nad rámec již uvedeného, že jím označený řidič je plně kontaktní. Správní orgán prvního stupně mu bez problému doručil výzvu k podání vysvětlení. Pokud řidič nereagoval, nic nebránilo požádat provozovatele vozidla (žalobce) o spolupráci například urgencí odpovědi řidiče. Dále žalobce uvedl, že zařízení Unicam VELOCITY4 je kamerový systém určený pro sledování a detekci vozidel, nikoli primárně na fotografování osob. Zařízení je optimalizováno pro čtení SPZ a monitorování dopravy. Přestože pořizují snímky, na kterých jsou osoby viditelné, jejich kvalita závisí na mnoha faktorech. Proto zařízení Unicam VELOCITY4 není nijak certifikované pro fotografování osob za účelem jejich identifikace.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí

žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť k tomu byly splněny podmínky podle § 51 s. ř. s. Žalobu shledal důvodnou.

12. Předmětem soudního přezkumu je v nyní projednávané věci to, zda správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, a zda byl dán důvod pro vyvození odpovědnosti žalobce jako provozovatele vozidla za spáchání přestupku, který vykazoval znaky porušení povinností řidiče nebo porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích.
13. Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se dopustil jednáním popsáním pod odstavcem 2 odůvodnění rozsudku. Správní orgán prvního stupně nejprve vyzval žalobce podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky 600 Kč a současně jej poučil o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě 30 dnů (výzva ze dne 13. 7. 2023). Na tuto výzvu žalobce sdělil, že řidičem vozidla byl J. F., xxx. Správní orgán prvního stupně proto zaslal označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení ohledně skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla (výzva ze dne 19. 9. 2023). Adresát výzvy nebyl při doručování zastižen, zásilka proto byla připravena k vyzvednutí a doručena byla fikcí po uplynutí úložní doby. Správní orgán prvního stupně poté věc usnesením odložil podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (usnesení ze dne 13. 11. 2023).
14. Protože správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče, avšak bezvýsledně, shledal žalobce jako provozovatele vozidla vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. MUKO-35204/2024-td. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím.
15. Po právní stránce krajský soud posoudil věc následovně.
16. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
17. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 31. 12. 2023) fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
19. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
20. Podle § 125f odst. 5 věta první zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke

zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje.

21. Otázkou, co lze považovat za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, se již zabýval Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, uvedl, že „(š)lo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“
22. V jiném rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 – 21, Nejvyšší správní soud zdůraznil nutnost individuálního posouzení konkrétní situace (bod [21]). Podle přijaté právní věty k tomuto rozsudku poté platí, že „(j)estliže provozovatel vozidla označí za řidiče osobu, k níž sdělí dostatečné údaje, a věrohodně tvrdí, že dané vozidlo mohla tato osoba řídit, bude mít správní orgán zpravidla dostatek indicií k tomu, aby se pokusil nalézt pachatele přestupku. Není naplněním nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 30. 6. 2017), pouze jediné doručení předvolání k podání vysvětlení, na něž označená osoba nereaguje, ale správní orgán musí učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele (např. předvedení dotčené osoby či ověření její aktuální adresy v příslušných registrech).“ Jako postačující naopak lze tento krok považovat za situace, kdy označení řidiče provozovatelem představuje obstrukční jednání (spočívající např. v označení nekontaktní osoby žijící v zahraničí; rozsudek ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36).
23. V nyní posuzované věci žalobce označil jako řidiče J. F., xxx. Poskytl tak údaje nezbytné k jeho kontaktování. Žalobci je nutno přisvědčit, že označenému řidiči se podařilo doručit výzvu k podání vysvětlení. Přestože žalobcem označený řidič zásilku nepřevzal osobně, byla doručena náhradním způsobem a následně bylo možné zásilku obsahující výzvu vhodit do označené schránky. Krajský soud tedy souhlasí, že nebyly splněny podmínky pro odložení věci vymezené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46. Nebylo prokázáno, že osobu řidiče není možné dohledat, doručení zásilky se zdařilo a ze strany žalobce nedošlo k řetězení označených osob. Byť nelze přehlédnout, že žalobce sám od sebe neuvedl důvod (věrohodné tvrzení), proč by měl jím označený řidič vozidlo skutečně v daný čas řídit, správnímu orgánu prvního stupně nic nebránilo, aby žalobce za tímto účelem opětovně kontaktoval a vyzval jej k doplnění této informace.
24. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu obecně platí, že by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019 - 61). Jednu výzvu lze za „nezbytný krok“ považovat například tehdy, pokud provozovatel vozidla označí jako řidiče osobu žijící v zahraničí, jež nepřebírá zásilky správního orgánu. V takovém případě je opakované zasílání výzev nekontaktní osobě zbytečné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. června 2020 č. j. 4 As 450/2019 - 36). O takový případ se však v této věci nejednalo, neboť správní orgány měly informaci o řidiči k dispozici. Stejně tak se nejednalo ani o situaci, kdy by byla z okolností patrná obstrukční

povaha označení řidiče (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016–44). Ostatně správní orgány se o takové případné povaze jednání žalobce vůbec nezmínily. V daném případě obviněný nebyl nekontaktní osobou, zásilku s výzvou k podání vysvětlení si osobně převzal, nicméně na ni nereagoval.

25. Žalobce byl ve výzvě k uhrazení pokuty vyzván k tomu, aby v případě, že vozidlo sám neřídil, uvedl, kdo v danou dobu vozidlo řídil. Žalobce poskytl dodatečné údaje ke kontaktování řidiče. Správní orgán prvního stupně ovšem dovedl na základě pasivity označeného řidiče, že se k věci odmítá vyjádřit a přistoupil k projednání přestupku provozovatele vozidla.
26. Tento postup však nelze považovat za správný. Přestupek provozovatele vozidla je subsidiárním k přestupku řidiče vozidla. Zákonodárce toto přestupkové jednání vymezil za tím účelem, aby zabránil obstrukčnímu jednání pachatelů přestupků a zneužití institutu blízké osoby. Za dané situace však obstrukčnímu charakteru žalobcova jednání nic nenásvědčovalo. Naopak žalobce poskytl dostatek údajů pro kontaktování označeného řidiče a tomuto se také dařilo řádně doručovat. Nešlo tak o osobu zjevně nekontaktní, žijící v zahraničí apod. Pokud by správní orgány měly pochybnosti o pravdivosti žalobcova tvrzení, mohly a měly vyvinout větší aktivitu ke zjištění, zda lze označení řidiče považovat za obstrukční. Mohly jej např. vyzvat k dodatečnému podání vysvětlení, z jakého důvodu má za to, že se přestupku dopustil právě jím označený řidič, či ke sdělení dalších kontaktních údajů (telefon, e-mail), s jejichž pomocí by mohl označeného řidiče kontaktovat.
27. Krajský soud podotýká, že tímto závěrem nemíní po správních orgánech požadovat, aby opakovaně vyzývaly provozovatelem označeného řidiče vždy automaticky v případě prvního neúspěšného pokusu o jeho kontaktování. Postup pro zjištění osoby řidiče samozřejmě nelze opakovat neustále donekonečna (to by ostatně bylo v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla). Pokud by i následné kroky správního orgánu nevedly ke zjištění osoby řidiče či k jeho reakci, bude dán zpravidla důvod pro vyvození odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. Je ovšem nezbytné důsledně respektovat subsidiární povahu přestupku provozovatele vozidla a konkrétní skutkové okolnosti, které v dané věci nastaly. Současně má krajský soud za to, že dodatečnou výzvu žalobci (provozovateli) k poskytnutí informace, proč měl jím označený řidič vozidlo skutečně řídit, nebo k poskytnutí dodatečných kontaktních údajů pro opětovné zaslání výzvy k podání vysvětlení (či zjištění stanoviska označené osoby), nelze považovat za „rozsáhlé kroky ke zjištění totožnosti pachatele“ ve smyslu výše citované judikatury. Naopak se takový postup jeví jako adekvátní situaci, kdy označené osobě sice doručovat lze, avšak reakce se správnímu orgánu na první výzvu nedostalo.
28. Závěrem se krajský soud zabýval tvrzením žalovaného ve vyjádření k žalobě, podle kterého označený řidič nemohl být skutečným řidičem vozidla v době spáchání přestupku, neboť se jedná o muže roku narození xx, přičemž z fotografií (příloha č. 1 a 2 správního spisu) vyplývá, že vozidlo řídila osoba podstatně starší. Jedná se o zjištění, které v této věci nelze užít vzhledem k tomu, jakými podklady správní orgán prvního stupně provedl důkaz. Podle protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí a provedeném dokazování mimo ústní jednání ze dne 16. 4. 2024 byl proveden důkaz fotodokumentací z rychloměru. K tomu správní orgán prvního stupně konstatoval, že osoba řidiče není zcela rozpoznatelná, jedná se o staršího muže s brýlemi. Fotografie z rychloměru, kterými správní orgán prvního stupně provedl důkaz, jednoznačnou identifikaci osoby řídící

vozidlo neumožňují, neboť se jedná o tři malé fotografie, na nichž je stěží rozpoznatelný jakýkoliv obrys osoby řídící vozidlo, natož detail jejího obličeje. Žalovaným označenými přílohami č. 1 a 2 nebyl proveden důkaz, a proto z nich závěry vyvozovat nelze. Pakliže žalovaný bude chtít z těchto listin činit skutková zjištění, musí jimi provést důkaz, a žalobce s nimi seznámit a umožnit mu se k těmto listinám vyjádřit. Pokud by závěrem žalovaného mělo být, že žalobcem označená osoba řidičem být nemůže právě z důvodu její podoby (jejího věku), je rovněž nezbytné, aby žalovaný vycházel vedle fotografií z rychloměru také z dalších podkladů, z nichž bude zřejmá podoba osoby označené za řidiče vozidla. Pouze tehdy by mohl tyto osoby reálně porovnat.

29. Krajský soud uzavírá, že souhlasí s námitkami žalobce, že správní orgán prvního stupně předčasně upustil od snahy zjistit skutečného pachatele přestupku, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Nebyly proto splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle tohoto ustanovení.

V. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. února 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně